

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Θόδωρος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις **Τ. (συνέχεια). — Α. Πούσκιν : ΠΟΥΛΤΑΒΑ, μετάφρασις Π. Γ. Κοκκόλη. (συνέχεια καὶ τέλος). — Εὐγενίου Μορέ : ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, μετάφρασις Κ. (συνέχεια καὶ τέλος). — Pierre Valdagne : Ὁ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣ, ὑπὸ Αἰσώπου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Ὁ ταγματάρχης ἔκρουσε τὸν κώδωνα· παράυτα δὲ ἐνεφανίσθησαν δύο ἄνθρωποι, οἷτινες, εἰς ἕν νεῦμα τοῦ κυρίου των, ὤρμησαν ὅπως μὲ συλλαβῶσιν. Ἀπεσπᾶσθην τῶν χειρῶν των μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς ἀπόστασιν ἑξ ἑθαμάτων. Ἀποθαρρυνθέντες δέ, ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιμόνου ἀντιστάσεώς μου, ἐδίστασαν πρὸς στιγμήν· ἀλλ' εἰς ἕν νεῦμα τοῦ κυρίου Μωφέρ, ὤρμησαν καὶ πάλιν ἐναντίον μου· ἡ ἀπελπισία μου τοσοῦτον εἶχε διπλασιάσει τὰς δυνάμεις μου, ὥστε δις ἀπέκρουσα αὐτοὺς ἰσχυρῶς. Συσπειρωθεὶς εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἀπέφυγον τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ με περικυκλώσωσιν· ἐπωφεληθεὶς δὲ στιγμῆς τινος ἀναψυχῆς, ὤρμησα πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν θέσιν μου ταχύς, ὡς ἡ ἀστραπή, ὀπλισμένος διὰ μιᾶς ὀρειχαλκίνου πολυφώτου λυχνίας, τὴν ὁποίαν ἐπέσειον κατ' αὐτῶν τοσοῦτον ἀπειλητικῶς, ὥστε εἰς ἕκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ δόκτορος ἐτρέπη εἰς φυγὴν.

Εἰς τὸν θόρυβον ἐκεῖνον ἀπαντες οἱ ὑπηρέται ἔτρεξαν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐβλεπον τίποτε· τὸ αἷμα εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν κεφαλὴν μου καὶ μ' ἐτύφλωσε.

— Ἀ! ἐνομίζετε ὅτι θὰ μὲ νικήσετε; ἀνέκραξα, ἰδὼν αὐτοὺς ἀμφιρρεπεῖς; ὦ! δυστυχία σας! δυστυχία σας τώρα! . . . Εἶμαι παρᾶφρων καὶ δύναμαι νὰ σᾶς φωνεύσω ἀτιμωρητῆ! Φυλαχθῆτε! ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ εὐρεθῆ ἀντιμέτωπός μου! . . .

Καὶ ἠτοιμαζόμεν νὰ ὀρμήσω κατ' αὐτὸν ἐξέλιθον εἰς τὴν ὁδόν, ὅτε αἶψά μου, ἐκεῖνος δέ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχε τραπεῖ εἰς φυγὴν, ἔτριψεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου μακρότατον ἐφάπλωμα, τὸ ὁποῖον μοι ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὄλον σχεδὸν τὸ σῶμά μου. . . Πρὸς στιγμήν κατεπτοῦθη, ἐνοήσας τὴν παγίδα,

εἰς τὴν ὁποίαν συνελήφθην. Ἐβαλα κραυγὴν ἀπελπισμοῦ καὶ τρόμου. . . εὐρισκόμεν εἰς τὰ ἐρέβη τοῦ ἄδου. . . Ἦτο φοβερόν! . . . Ἐξ βραχίονες παρέλυσον τὰς δυνάμεις μου, ἐνῶ ἕτεροι δύο μὲ ἔδενον διὰ σχοινίων. Ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν τὸ ἔργον των συνετελέσθη.

Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐρρηγχομένη ὡς ψυχοραγῶν. Τότε μόνον ἀπέκοψαν ὀλίγον τὸ ἐφάπλωμα, ὅπως δυνηθῶ νὰ ἀναπνεύσω.

— Ἀθλοῖ, μὲ δολοφονεῖτε! ἀνέκραξα μανιώδης.

Χωρὶς οὐδεμίαν νὰ μοι δώσωσιν ἀπάντησιν, ἠτοιμάζοντο νὰ με παραλαβῶσιν ἐκεῖθεν καὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἐμέ· καίτοι δ' ἐγνώριζον ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ματαια, οὐχ ἦττον καὶ τότε ἀκόμη ἀνέστην, ἔρπων, ὡς ὁ ὄφις, καὶ δάκνων, ὡς ὁ κύων. Πρὸς στιγμήν ἐφοβήθησαν· ἀλλὰ, φεῦ! ὑπέκυψα καὶ πάλιν εἰς τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἧτις ἦτο φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑπετέρα τῆς ἰδικῆς μου.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ προσέδεδεσαν τοὺς ὀφθαλμούς μου διὰ τοῦ ἀποκοπέντος ἐφάπλωματος καὶ ἐφίμωσαν τὸ στόμα μου, μὲ ἡγεῖραν, οὕτως ἐσπαργανωμένον, καὶ μὲ μετέφερον εἰς τὴν ἄμαξαν, ἧτις ἀνέμενεν εἰς τὸ προαύλιον. Ὁ δόκτωρ Σχούλτς καὶ ὁ κηδεμὼν μου ἐκάθησαν πλησίον μου.

— Ἄν μοι ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ συνετισθῆς, μοι εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ κόμης, θὰ σελύσω διὰ νὰ ἀναπνεύσῃς ὀλίγον.

Καὶ μοι ἀφῆρεσε τὸ φάσματρον καὶ τὸ κάλυμμα τῶν ὀφθαλμῶν. Ἄλλ' ἐγὼ ἔμενον πάντοτε ἀκίνητος· μία μόνη ἐλπίς μοι ἀπέμενεν· ὁ λαθρέμπορος ἔπρεπε νὰ ἦνε ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του· θὰ ἔτρεχεν εἰς τὰς φωνὰς μου καὶ θὰ με ἠλευθέρωνεν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀπαγωγέων μου, διεγείρων κατ' αὐτῶν τὸν ὄχλον.

Ἄλλ' ἡ ἄμαξα, ἀντὶ νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ μέρους ἐκεῖνου, διηυθύνθη ἀνὰ μέσον τοῦ δάτους. . .

Μετὰ ἡμισεῖαν ὥραν ἤμην ἐγκαθειργμένος ἐντὸς κελλείου τινὸς παράφρονος.

ΚΘ'

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποσῶς πᾶν ὅ,τι συνέβη κατὰ τὰς τρεῖς ἐπομένους ἡμέρας. Ἐνίοτε,

νομίζω ὅτι βλέπω συγκεχυμένως εἰς τὸ βάθος δωματίου τινός, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα εἰσι κιγκλιδωτά, ἄνθρωπὸν τινὰ ἐξησθηνημένον, στεναζόντα, βλασφημοῦντα, σπαδάζοντα ἐπὶ τινος κλίνης καὶ συνεσφιγμένον ἐντὸς μακροῦ ἐπιχίτωνισκου. Θέλει ν' ἀποθάνῃ· ἀλλὰ δύο ἄνθρωποι, ἐπιβλέποντες αὐτὸν νυχθήμερα, δὲν ἀφίνουσιν αὐτὸν νὰ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Πολλάκις ἀπεπειράθη, ἀλλὰ τὸν ἠμπόδισαν. Ἐχει τοὺς αὐτοὺς μ' ἐμὲ χαρακτῆρας, τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὴν αὐτὴν φωνήν· ὀνομάζεται Ἀνδρέας Δ' Ὀρβάχ. . . Ἀλλὰ δὲν ἤμην ἐγὼ, καθόσον, διασκοῦντος τοῦ διαστήματος τούτου, εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν γῆν καὶ περιηγούμεν τὸν οὐρανόν, ζητῶν τὴν Ἀρτεμιν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον νεκράν. . . Ἀλλὰ δὲν εὗρον ἢ τὴν μητέρα μου, ἧτις ἐκλαυσεῖ μαθούσα τὰ βάσανά μου, διότι ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι δὲν ἤμην παράφρων. . .

Λ'

Βιλχέλμ, ἀπηλπίσθην πλέον ὁ ἀτυχῆς Σχούλτς πρὸ ὀλίγου κατελήφθη πάλιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν συμπτωμάτων ἀπόλεσα πλέον πᾶσαν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀνακτήσῃ καὶ πάλιν τὸ λογικόν του. Φοβεῖται! . . . φοβεῖται, καὶ ἡ ἐκπληξὶς ἐπαυξάνει τοὺς φόβους του! . . . Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων αἱ ἐπιστολαὶ μου ἦσαν ἦττον συχναὶ καὶ συντομώτεραι, διότι, ὡς καὶ ἄλλοτε σοὶ εἶπον, ἤμην ἠναγκασμένος ν' ἀφρίνω τὸν κάλαμον καὶ νὰ τρέχω εἰς βοήθειαν τοῦ ἀτυχοῦς φίλου μου. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀπέδιδον τὴν κρίσιν ταύτην εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ φθινοπώρου, τοσοῦτον ὀλεθρίου πάντοτε διὰ τὰς τεταραγμένας διανοίας. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω καὶ ἄλλως. Καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ ἐπέλθῃ ἡ κρίσις, τῷ παρουσίασα τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του. Καὶ ἐπέτυχον μὲν κατὰ τι, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἦτο τόλμη, διὰ τὴν ὁποίαν εἰσέτι τρέμω· διότι τὰ ἄθῶα καὶ προσφιλῆ ἐκεῖνα ὄντα ἦσαν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ μεσότοιχον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀνεγείρει μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς παραφροσύνης. . .